

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΕΣΤΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

Από τις Αιγές στην Αμφίπολη

Παρασκευή, 20 Μαρτίου 2015, 5 - 8:30 μ.μ.

Πανεπιστήμιο Κύπρου
Αίθουσα Τελετών
Καλλιπόλεως 75

Ομιλητές οι καθηγητές Κλασικής Αρχαιολογίας:
Χρυσούλα Παλιαδέλη, Ιωάννης Ακαμάτης, Σεμέλη Πινγκιάτογλου

και οι Αρχαιολόγοι

Μαρία Ακαμάτη, Επίτιμη Έφορος Αρχαιοτήτων
Γεωργία Καραμήτρου, Επίτιμη Έφορος Αρχαιοτήτων

Συντονίζει ο Ακαδημαϊκός Μιχαήλ Τιβέριος

Εστία Ελλάδος Κύπρου
Γλάδστωνος 6, 1095 Λευκωσία
τηλ.: 99449242, estiacy@hfc.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΕΣΤΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

Από τις Αιγές στην Αμφίπολη

Παρασκευή, 20 Μαρτίου 2015, 5 - 8:30 μ.μ.

Η Βεργίνα και τα αρχαία της Χρυσούλα Παλιαδέλη

Στη σύντομη εισήγηση θα παρουσιαστεί το ιστορικό της μακράς ανασκαφικής δραστηριότητας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης στον αρχαιολογικό χώρο της Βεργίνας, με στόχο να γίνει σαφής η συμβολή της στην ιστορία και τον πολιτισμό της αρχαίας Μακεδονίας και στην αρχαία ελληνική τέχνη γενικότερα. Θα παρουσιαστούν επιλεγμένα ευρήματα που δηλώνουν την ανθρώπινη παρουσία στην περιοχή από τις αρχές της 1ης προχριστιανικής χιλιετίας, υποστηρίζουν την ταύτιση της περιοχής με την κοιτίδα των αρχαίων

Μακεδόνων και του αρχαιολογικού χώρου με την παλιά πρωτεύουσα του μακεδονικού βασιλείου και βασιλική νεκρόπολη της δυναστείας των Τημενιδών, τις Αιγές και αντανakλούν την έντονη βασιλική παρουσία στο εκτεταμένο νεκροταφείο και την οχυρωμένη πόλη. Ανάμεσά τους και πρόσφατες διεπιστημονικές δράσεις που προσφέρουν νέα δεδομένα για τη συνέχιση ενός υγιούς επιστημονικού διαλόγου για μια ανασκαφή που τροφοδότησε την έρευνα με πλήθος νέων στοιχείων και πλήθος νέων ερωτημάτων για την αρχαία Μακεδονία και τον πολιτισμό της.

Πέλλα, η πρωτεύουσα του Μακεδονικού Βασιλείου

Μ. Λιλιμπάκη-Ακαμάτη και
Ι.Μ. Ακαμάτης

Η Πέλλα, πρωτεύουσα του μακεδονικού βασιλείου πιθανότατα από το τέλος του 5ου αι. π.Χ., αναπτύχθηκε τάχιστα σε μια μεγαλούπολη και έγινε ένα από τα σπουδαιότερα πολιτικά, οικονομικά και πολιτιστικά κέντρα της Ελληνιστικής εποχής. Η καθημερινή και δημόσια ζωή

στην Πέλλα, όπως γίνεται κατανοητή από τα μνημεία του αρχαιολογικού χώρου και τα ανασκαφικά ευρήματα, που εκτίθενται στο νέο αρχαιολογικό μουσείο, αποτελεί το αντικείμενο της εισήγησής μας.

Δίον. Το θρησκευτικό κέντρο του μακεδονικού βασιλείου Σεμέλη Πινγκιάτογλου

Είναι γνωστό από τις αρχαίες γραπτές πηγές ότι το Δίον, τόπος πανάρχαιας λατρείας του Ολυμπίου Διός στους ανατολικούς πρόποδες του Ολύμπου, αναδείχθηκε ως η ιερή πόλη των Μακεδόνων. Στα τέλη του 5^{ου} αι. π.Χ. χάρη στην πρωτοβουλία του βασιλιά Αρχέλαου καθιερώθηκαν τα «εν Δίω Ολύμπια», ολυμπιακοί αγώνες προς τιμήν

του Διός και των Μουσών, γεγονός που συνέβαλε στην πανελλήνια αναγνώριση του περικού ιερού. Στο ιερό του Ολυμπίου Διός πρόσφερε μεγαλοπρεπείς θυσίες ο Αλέξανδρος, πριν ξεκινήσει την εκστρατεία του στην Ασία, και λίγο αργότερα αφιέρωσε το περίφημο έργο του Λυσίππου, ένα χάλκινο σύνταγμα των εικοσιπέντε έφιππων εταίρων που έπεσαν στη μάχη του Γρανικού μαχόμενοι εναντίον των Περσών. Οι ανασκαφές του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο Δίον εδώ και πολλές δεκαετίες αποκάλυψαν την πόλη και τα ιερά έξω από το νότιο σκέλος του οχυρωματικού περιβόλου της. Τη σημασία του Δίου υπογραμμίζει η ίδρυση στη θέση του από τον Οκταβιανό Αύγουστο της ρωμαϊκής αποικίας Colonia Iulia Augusta Diensis.

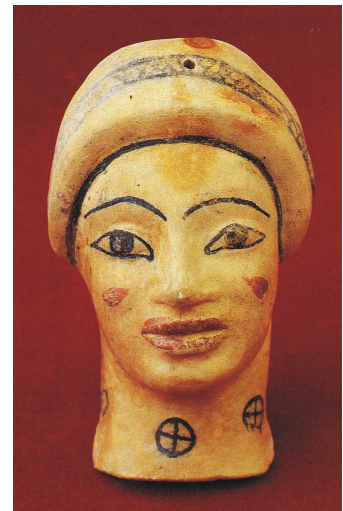
Αιανή. Η πόλη στον χώρο και στο χρόνο

Γεωργία Καραμήτρου – Μεντεσίδη

Ο ιδρυτικός μύθος συνδέει άμεσα την πόλη Αιανή με τον ιδρυτή της Ελίμειας: Αιανή, πόλις Μακεδονίας, από Αιανού παιδός Ελύμου, το εθνικόν Αιαναίος (Στέφανος Βυζάντιος). Το όνομα της Αιανής συνδέεται ετυμολογικά με το επίρρημα αεί, αιεί (=πάντοτε) και η αναγραφή της σε δύο επιγραφές, εντοιχισμένες σε εκκλησίες της σύγχρονης κωμόπολης, οδήγησε στην αναζήτηση της πόλης, τη θέση της οποίας επιβεβαιώσαμε με την ανασκαφική έρευνα, όπως και το γεγονός ότι η Αιανή υπήρξε πρωτεύουσα του βασιλείου της Ελίμειας ή Ελιμιώτιδας. Η αρχαία Αιανή ταυτίζεται με τον οικισμό, ο οποίος σε επάλληλα πλατώματα λόφου με την επωνυμία Μεγάλη Ράχη, στον οποίο η ζωή άρχισε στη Νεολιθική Εποχή και συνεχίστηκε χωρίς διακοπή έως τον 1ο αι. π.Χ. Η Αιανή (ετυμολογικά: πόλη αιώνια, απέραντη) και πρωτεύουσα του βασιλείου της Ελίμειας αποτέλεσε για πολλούς αιώνες το σπουδαιότερο οικονομικό, εμπορικό, πολιτιστικό και πνευματικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής της Άνω Μακεδονίας. Η πόλη, όπως αποδεικνύεται φαίνεται από τα ευρήματα των ανασκαφών, συμμετέχει ενεργά, παράλληλα με τις πόλεις της κεντρικής και νότιας Ελλάδας, στην άνθηση του ελληνικού κόσμου, η οποία ξεκινά από τα αρχαϊκά χρόνια, κορυφώνεται στα κλασικά και εξαπλώνεται σε ολόκληρο το γνωστό κόσμο κατά την Ελληνιστική Εποχή. Ο βασιλικός οίκος της είχε πάντοτε στενές σχέσεις και συνεχείς επαφές με το βασιλικό οίκο των Τημενιδών της κάτω Μακεδονίας (Αιγές και Πέλλα), οι οποίες μαρτυρούνται συχνά στα κείμενα των αρχαίων ιστορικών. Από την αρχή διαπιστώσαμε ότι η σημασία της Αιανής έγκειται στην πρωιμότητα και διαχρονικότητα των ευρημάτων της, μνημεία ενός λαμπρού πολιτισμού από τα προϊστορικά ως τα ρωμαϊκά και βυζαντινά χρόνια. Κατά τη Νεολιθική Εποχή (6η - 5η χιλιετία π.Χ.) αυξάνονται σημαντικά οι μόνιμες εγκαταστάσεις των κατοίκων και τότε ιδρύεται στο λόφο της Μεγάλης Ράχης ο πρώτος οικισμός, ο οποίος στα ιστορικά χρόνια θα εξελιχθεί σε πρωτεύουσα και έδρα του βασιλικού οίκου. Η αρχαιολογία αποτελεί την ορατή πλευρά της ιστορίας, αφού παρέχει αδιάψευστες μαρτυρίες.

Οριστική απάντηση στο ότι δεν υπήρξε «κάθοδος των Δωριέων», δηλαδή Μακεδόνες, οι οποίοι ως «βάρβαροι» και «αλλόφυλοι» κατέστρεψαν τους Μυκηναίους, Αχαιούς και Έλληνες, δόθηκε από τα ευρήματα της Αιανής. Δεν υπάρχουν πλέον περιθώρια αμφιβολίας για τη νότια προέλευσή της μακεδονικής αμαυρόχρωμης κεραμικής από φορείς, οι οποίοι επανέρχονται βόρεια-βορειοδυτικά (τον 15ο αι. π.Χ. στην Αιανή) μετά από πολύ προγενέστερη (γύρω στο 2000 π.Χ.) κάθοδό τους ή από συνεχείς καθόδους και ανόδους λόγω του κτηνοτροφικού χαρακτήρα της οικονομίας και του νομαδικού τρόπου ζωής, και οι οποίοι δεν είναι άλλοι από τους Μακεδόνες των ιστορικών χρόνων, τους οποίους η φιλολογική παράδοση συνδέει άμεσα με τους Δωριείς. Συνεπώς, με το εύρημα της Αιανής αποκτάται το πλέον ισχυρό επιχείρημα για την απόρριψη της παλαιάς θεωρίας περί κατακλυσμικής εισβολής των Δωριέων στα τέλη της 2ης χιλιετίας, αστήρικτης ούτως ή άλλως. Το μεγάλο πλήθος και τα είδη των μυκηναϊκών ευρημάτων υποχρεώνουν την επιστημονική κοινότητα να αναθεωρήσει τις απόψεις της για τα όρια του μυκηναϊκού κόσμου και τις σχέσεις του με τα μακεδονικά και δωρικά φύλλα, ενώ η άποψη για μόνιμη εγκατάσταση Μυκηναίων στη περιοχή τεκμηριώνεται ολοένα και περισσότερο. Η αποκάλυψη των δημόσιων και ιδιωτικών οικοδομημάτων διαμορφώνει την εικόνα μιας οργανωμένης πόλης ήδη από τις αρχές του 5ου π. Χ. αι., της οποίας τον πλούτο συμπληρώνει η ανασκαφή της βασιλικής νεκρόπολης και των υπόλοιπων κλασικών και ελληνοιστικών νεκροταφείων γύρω απ' αυτήν. Τα ευρήματα από την πόλη και τα νεκροταφεία εκτίθενται στο νεόδμητο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αιανής. Η ακμή της Αιανής στα αρχαϊκά και κλασικά χρόνια αποδεικνύει ότι οργανωμένες πόλεις με δημόσια κτήρια υπήρχαν εκατό και πλέον χρόνια πριν από τον Φίλιππο Β, στον οποίο οι ιστορικοί απέδιδαν την ίδρυση των πρώτων πόλεων – αστικών κέντρων στην Άνω Μακεδονία. Έτσι αναθεωρήθηκε η άποψη περί πολιτισμικής απομόνωσης της Άνω Μακεδονίας. Τα δημόσια κτήρια και οι ιδιωτικές κατοικίες της αρχαίας Αιανής, καθώς και οι πρώιμες επιγραφές, μαρτυρούν μια πόλη με οικιστική οργάνωση και πολιτική ανάπτυξη από τα υστεροαρχαϊκά και κλασικά χρόνια (αρχές 5ου και 4ος αιώνας π.Χ., ενώ και ο 6ος αιώνας π.Χ. αντιπροσωπεύεται με κεραμική). Η νέα ιστορική φυσιογνωμία της Άνω Μακεδονίας οφείλει πολλά στην Αιανή και οι αρχαιότητες της Αιανής αποτελούν τις σημαντικότερες μαρτυρίες της διαχρονίας όλου του μακεδονικού ελληνισμού.

Εισηγητές (με αλφαβητική σειρά)

Ιωάννης Μ. Ακαμάτης

Ο Ιωάννης Μ. Ακαμάτης είναι καθηγητής Κλασσικής Αρχαιολογίας στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Πτυχιούχος του Τμήματος Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με βαθμό άριστα (καθηγητές στα αρχαιολογικά μαθήματα και τα μαθήματα της νεότερης τέχνης: Μ. Ανδρόνικος, Γ. Μπακαλάκης, Σ. Πελεκανίδης, Ν. Πλάτων και Χρ. Χρήστου) και υπότροφος του ΙΚΥ, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Ινστιτούτο Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, ΗΠΑ. Κατά το ακαδημαϊκό έτος 1976-77 υπήρξε associate member της Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών, ενώ το διάστημα 1980 – 1981 εργάστηκε ως επιστημονικός βοηθός στη ΙΖ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων. Το 1981 διορίστηκε, μετά από εκλογή, επιστημονικός συνεργάτης στο Σπουδαστήριο Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης της Φιλοσοφικής Σχολής του Α.Π.Θ. Το 1986 έλαβε το διδακτορικό του δίπλωμα από το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ίδιου Πανεπιστημίου με βαθμό "Άριστα". Έλαβε μέρος στις αρχαιολογικές ανασκαφές του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης στο Ιερό των Μεγάλων Θεών στη Σαμοθράκη υπό τη διεύθυνση της Ph. W. Lehmann και του J. R. McCredie., στην Ιερισσό της Χαλκιδικής, ενώ είχε και την ευθύνη της διεξαγωγής της αρχαιολογικής έρευνας στην Αγορά της Πέλλας από την τότε έφορο, αείμνηστη Μ. Σιγανίδου. Στις ανασκαφικές του δραστηριότητες περιλαμβάνονται και η διεξαγωγή σε συνεργασία ανασκαφής στις Κάτω Κλεινές Ν. Φλώρινας (1981) και από το 1982 περιοδικά στην ελληνιστική πόλη της Φλώρινας (λόφος Αγίου Παντελεήμονα). Κυρίαρχο στοιχείο στην ερευνητική του δραστηριότητα αποτελεί η ανασκαφή στην Αγορά της Πέλλας, ιδιαίτερα μετά την μετατροπή της σε Πανεπιστημιακή.

Γεωργία Καραμήτρου – Μεντεσίδη

Πτυχιούχος του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΑΠΘ, με μεταπτυχιακές σπουδές στη Scuola Nazionale di Archaeologia της Ρώμης και διδάκτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής Θεσσαλονίκης. Αρχαιολόγος της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας με αρμοδιότητα στον Νομό Κοζάνης αρχικά, από το 1983, και Διευθύντρια των ανασκαφών Αιανής και από το 2004 Διευθύντρια της Α' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων με έδρα την Αιανή και περιοχή ευθύνης τους Νομούς Κοζάνης και Γρεβενών, έως τις 26-10-2011 εξαιτίας υπαγωγής της σε καθεστώς εφεδρείας. Πλήθος μελετών και άρθρων της σε ελληνικά και ξένα περιοδικά έχουν ως θέμα τα νέα ανασκαφικά, με ιστορικά συμπεράσματα που έδωσαν νέα διάσταση στην ιστορία τόσο της Άνω Μακεδονίας, όσο και της υπόλοιπης Μακεδονίας γενικότερα. Είναι συγγραφέας πλήθους άρθρων και βιβλίων (περί τα 130), όπως των αρχαιολογικών οδηγιών της Αιανής, της Κοζάνης και του Βελβεντού, βιβλίων για τα Εκπαιδευτικά Προγράμματα, που εφαρμόζονται σε 15 θεματικές ενότητες (αθλητισμός, αρχαία διατροφή, γλυπτική, νομίσματα κτλ.), καθώς και του δίτομου έργου Βόϊον - Νότια Ορεστίς, Αρχαιολογική Έρευνα και Ιστορική Τοπογραφία. Από το 2010 θέσπισε την ανά έτος ή διετία επιστημονική συνάντηση στο Μουσείο Αιανής για το Αρχαιολογικό Έργο στην Άνω Μακεδονία, της οποίας εκδόθηκαν ήδη με επιμέλειά της δύο τόμοι πρακτικών (AEAM 1, 2009 και AEAM 2, 2011).

Μαρία Λιλιμπάκη - Ακαμάτη

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, όπου και περάτωσε τις σπουδές της στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΑΠΘ, με υποτροφία και βαθμό άριστα. Το 1987 έλαβε το διδακτορικό της δίπλωμα από την ίδια σχολή με άριστα. Από το 1974 ως το 2009 υπηρέτησε στην Αρχαιολογική Υπηρεσία του Υπουργείου Πολιτισμού, στις Εφορείες Αρχαιοτήτων Μυτιλήνης, Κυκλάδων και στην ΙΖ Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων, την οποία και διηύθυνε από το 1991 ως την αφυπηρέτησή της, το 2009. Από το 2002 ως σήμερα είναι Πρόεδρος της

Επιστημονικής Επιτροπής του έργου Συντήρηση - Ανάδειξη αρχαιολογικού χώρου Πέλλας, του Ταμείου Διαχείρισης Πιστώσεων για την Εκτέλεση Αρχαιολογικών Έργων. Με διοικητική και επιστημονική ευθύνη σε 5 νομούς της Δυτικής και Κεντρικής Μακεδονίας (Πέλλας, Ημαθίας, Κοζάνης, Φλώρινας, Καστοριάς), έχει επιτελέσει ένα σημαντικό έργο σε ποικίλους τομείς (ανασκαφές, μελέτες, συντηρήσεις και αναδείξεις αρχαιολογικών χώρων, οργανώσεις εκθέσεων σε μουσεία). Επί θητείας της ανακατασκευάστηκαν και οργανώθηκαν νέες εκθέσεις στα Μουσεία Φλώρινας και Βέροιας, κατασκευάστηκαν και οργανώθηκαν εκθέσεις στο κτίριο προστασίας των βασιλικών τάφων στη Βεργίνα, στο μουσείο του Άργους Ορεστικού Καστοριάς και στο νέο μουσείο της Πέλλας, συντηρήθηκαν και αναδείχθηκαν ο αρχαιολογικός χώρος της Πέλλας, της Έδεσσας, της ελληνιστικής πόλης της Φλώρινας, των Πετρών Αμυνταίου, έγιναν εργασίες ανάδειξης-αναστήλωσης στο θέατρο της Μιέζας, στο ιερό της Μητέρας των θεών στη Λευκόπετρα, συντηρήθηκαν και αναδείχθηκαν οι μακεδονικοί τάφοι των Λευκαδίων, αναδείχθηκε η τούμπα των βασιλικών τάφων και το ανάκτορο στη Βεργίνα, συντηρήθηκε και αναδείχθηκε ο νεολιθικός οικισμός στην Αυγή Καστοριάς. Τα επιστημονικά ενδιαφέροντα της κ. Ακαμάτη αφορούν πολλούς τομείς, την οικιστική αρχιτεκτονική, τη θρησκεία, τα νεκροταφεία, την κοροπλαστική κλπ. Έχει λάβει μέρος στην οργάνωση πολλών εκθέσεων αρχαιοτήτων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (Αυστραλία, ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ινδία, Γαλλία), συμποσίων και συνεδρίων εντός και εκτός Ελλάδας, είναι μέλος αρχαιολογικών συμβουλίων και επιστημονικών επιτροπών και έχει συμμετάσχει στην εκπόνηση πολλών μελετών συντήρησης και ανάδειξης αρχαιοτήτων. Το συγγραφικό της έργο είναι πλούσιο με μονογραφίες, άρθρα και μελέτες ειδικού αρχαιολογικού ενδιαφέροντος, αλλά και πολλές δημοσιεύσεις ευρύτερης ενημέρωσης, για την οποία έχει επιδείξει ιδιαίτερη φροντίδα, με διαλέξεις και ανακοινώσεις..

Σεμέλη Πινιάτογλου

Η Σεμέλη Πινιάτογλου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στο Τμήμα Αρχαιολογίας και Τέχνης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης και συνέχισε τις σπουδές της σε μεταπτυχιακό επίπεδο στη Γερμανία, στο Μόναχο και στο Würzburg, από το Πανεπιστήμιο του οποίου πήρε το 1980 το διδακτορικό της δίπλωμα. Από το 1984 υπηρετεί στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Σήμερα είναι καθηγήτρια της Κλασικής Αρχαιολογίας, από το 1975 μόνιμη συνεργάτις και από το 2008 υπεύθυνη της πανεπιστημιακής ανασκαφής του Δίου Πιερίας. Ειδικεύεται στην αρχαία ελληνική θρησκεία και λατρεία, την τοπογραφία και την αγγειογραφία και έχει συγγράψει μελέτες σχετικές με τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα και την ανασκαφική της δραστηριότητα.

Χρυσούλα Σαατσόγλου - Παλιαδέλη

Είναι ομότιμη καθηγήτρια Κλασικής Αρχαιολογίας στο Τμήμα Ιστορίας - Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και διευθύντρια της πανεπιστημιακής ανασκαφής του στη Βεργίνα από το 2001. Γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε στη Θεσσαλονίκη. Υπήρξε μαθήτρια των καθηγητών Γεωργίου Μπακαλάκη και Μανόλη Ανδρόνικου, και επιστημονική βοηθός των αείμνηστων Γιώργου Δεσπίνη και Μανόλη Ανδρόνικου. Μετείχε στην ανασκαφή της Μεγάλης Τούμπας και στην αποκάλυψη των βασιλικών τάφων της (1976-1980) και συνεχίζει με συναδέλφους της την αρχαιολογική έρευνα στη Βεργίνα, την οποίαν διευθύνει από το 2001. Δίδαξε αρχαία ελληνική αρχιτεκτονική, αρχαία ελληνική πλαστική, αρχαία ελληνική ζωγραφική και αρχαία ελληνική επιγραφική σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο, έχει συγγράψει μονογραφίες και αρχαιολογικούς οδηγούς για την αρχαία Μακεδονία και τη Βεργίνα και άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε ελληνικά και ξένα επιστημονικά περιοδικά διεθνούς κύρους. Έχει προσκληθεί για διαλέξεις και σεμινάρια σε πανεπιστήμια της Ευρώπης, της Βόρειας Αμερικής και της Αυστραλίας και έχει λάβει μέρος σε ελληνικές αποστολές στην Αίγυπτο, τον Καναδά, το Πακιστάν και το Ουζμπεκιστάν και έχει δώσει πλήθος διαλέξεων σε ελληνικά και διεθνή συνέδρια άλλων ειδικοτήτων. Είναι αντεπιστέλλον μέλος του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου και τακτική εταίρος της Εν Αθήναις Αρχαιολογικής Εταιρείας. Έχει διατελέσει: Σύμβουλος της Καλλιτεχνικής Διεύθυνσης στον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης Θεσσαλονίκη '97, με αντικείμενο τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και το σύγχρονο θέατρο, Πρόεδρος του Δ.Σ. του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, Μέλος της Ανεξάρτητης Αρχής για τη Διασφάλιση της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση (Α.ΔΙ.Π.), Μέλος της Επαμελούς Επιτροπής Ερευνών του Ειδικού Λογαριασμού του Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Επιτροπής Δημοσίων Σχέσεων του Α.Π.Θ., Μέλος της Επιστημονικής Επιτροπής για την Ανάδειξη του Αρχαιολογικού Χώρου της Πέλλας, Ευρωβουλευτής (2009-2014)

Μιχάλης Α. Τιβέριος

Ο Μιχάλης Α. Τιβέριος γεννήθηκε στη Χώρα της Άνδρου το 1947. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και αναγορεύθηκε διδάκτωρ του ιδρύματος το 1976. Συμπλήρωσε τις σπουδές του στο Αρχαιολογικό Ινστιτούτο της Βόννης, ως υπότροφος της Alexander von Humboldt Stiftung (1977-1979). Από το 1975 έως το 2014 οπότε και συνταξιοδοτήθηκε παίρνοντας τον τίτλο του ομοτίμου καθηγητή δίδασκε (από το 1986 ως πρωτοβάθμιος καθηγητής) στη Φιλοσοφική Σχολή (Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας) του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Διηύθυνε ανασκαφές στους αρχαίους οικισμούς που βρίσκονται κοντά στη σημερινή Σίνδο και στο Καραμπουρνάκι της Θεσσαλονίκης. Το 2011 εξελέγη τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών στην Τάξη των Γραμμάτων και των Καλών Τεχνών στην έδρα Αρχαιολογίας [Κεραμική]. Είναι μέλος πολλών επιστημονικών επιτροπών, οργανισμών και ιδρυμάτων, όπως της Academia Scientiarum et Artium Europaea και του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου του Βερολίνου, ενώ το 1999 αναγορεύθηκε Επίτιμος Διδάκτορας του Πανεπιστημίου της Βέρνης.